

ΒΙΒΛΙΟ

ΑΛΚΗ ΖΕΗ

«Στη ζωή μου έχει παίξει μεγάλο ρόλο η πρώτη στιγμή που γνωρίζω έναν άνθρωπο. Μόλις γνώρισα τον Γιώργο (Σεβαστικόγλου), ένιωσα εμπιστοσύνη. Η πρώτη επαφή μου με τον Κουν με γέμισε δέος»

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

«Ολοι... βγαίνανε στα παράθυρα να τη δούνε»

«Τα καλοκαίρια που πηγαίναμε στο Ελληνικό ερχότανε μαζί με τον νονό μου καβάλα σε μοτοσικλέτα. Ολοι απ' τα γειτονικά σπίτια βγαίνανε στα παράθυρα να τη δούνε. Η μοτοσικλέτα είχε στο πλάι ένα καλάθι που καθότανε μέσα καμαρωτός ο Πλάτων, γιατί στη σέλα καθότανε η Διδώ που οδηγούσε. Φορούσε ζιπ κιλότ, δεν φορούσαν ακόμη παντελόνια οι γυναίκες, και φυσικά τον μπερέ της. Λαχταρούσαμε να μπορούμε στο καλάθι και να μας πάει βόλτα. Ο μπαμπάς όμως της είχε κάνει αυστηρή προειδοποίηση: "Κοίταξε μην τις πάρεις ποτέ αυτές για βόλτα, γιατί σ' την έκοψα την καλημέρα" (...) όσο διάσημη και να 'γινε μετά, η Μεγάλη Διδώ Σωτηρίου, παρέμεινε πάντα για μας η θείτσα μας που έπαιξε μεγάλο ρόλο στη ζωή όλων μας, μικρών και μεγάλων».

Η Λενούλα με τον Γκάτσο

«Η Λενούλα (αδελφή της Αλκς Ζεή) δεν άντεχε άλλο. Δεν μπορούσε να κάνει κανένα μελλοντικό όνειρο με τον Γκάτσο (...) Έτσι αποφάσισαν να χωρίσουν. Η Λενούλα στο μεταξύ είχε αρχίσει να δουλεύει στον "Ίκαρο" (...) Για να ξεπεράσει τον Γκάτσο τη βοήθησε ο Νίκος Καρύδης, που γίνανε πολύ φίλοι (...) και τέλος έγιναν ζευγάρι. Ο Γκάτσος πηγαίνονταν στον "Ίκαρο", χαιρετούσαν πολύ φιλικά με τη Λενούλα, μα φαίνεται δεν είχε πάρει είδηση τον δεσμό της με τον Καρύδη. Όταν ξαφνικά κατάλαβε, πήγε και του έσπασε τα τζάμια του σπιτιού του κι απειλούσε πως θα βάλει φωτιά στον "Ίκαρο". Ο Πατισφάς έβαλλε, όλοι αναστατωμένοι, μόνο ο Ελύτης καθόταν ήρεμος ήρεμος στην καρέκλα του και χαμογελούσε.

«Ηρεμήστε, βρε παιδιά, μην τον ακούτε τι λέει. Αυτός ούτε μύγα δεν πειράζει».

ΑΛΚΗ ΖΕΗ ΠΡΟΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Το «μάθημα», η θεία Διδώ και τα Δεκεμβριανά

«Το παραμύθι της ζωής της» με φόντο μεγάλα ιστορικά γεγονότα της ελληνικής Ιστορίας, στο νέο βιβλίο της συγγραφέως που θα κυκλοφορήσει στις 24 του μηνός

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΔΗΜΗΤΡΑ ΡΟΥΜΠΟΥΛΑ

dirouboula@pegasus.gr

«Αν με ρωτούσαν τι θα 'θελα να έχει εμφανιστεί από τη ζωή μου, από τα τόσα που πέρασα, και δεν ήτανε και λίγα, θα απαντούσα αμέσως χωρίς καν να σκεφτώ: Ο Δεκέμβρης του '44». Η Αλκή Ζέη, φοιτήτρια τότε στη Φιλοσοφική, ερωτευμένη με τον θεατρικό συγγραφέα, στενό συνεργάτη του Κουν, κατόπιν σύζυγό της Γιώργο Σεβαστικόγλου, μέσα στις παρές των Γκάτσου, Πλωρίτη, Εμπειρικού, Ελύτη κ.ά., ΕΠΙΟΝίσσα, βρέθηκε με τη θεία της, τη «θείτσα» όπως αποκαλούσε με την αδελφή της τη Διδώ Σωτηρίου, στο Σύνταγμα. Η Διδώ με τη φωνή πριμαντόνας και η ίδια παράφωνα τραγουδούσαν «Ασκρατία κι όχι βασιλιά...». Ξαφνικά η Διδώ φωνάζει: «Χτυπάνε». Πυροβολισμοί, πάλι τραγούδια, πάλι πυροβολισμοί... Η πολυαγαπημένη της φίλη Ζωρζ Σαρρή τραυματίστηκε, παραλίγο να χάσει το χέρι και το πόδι της.

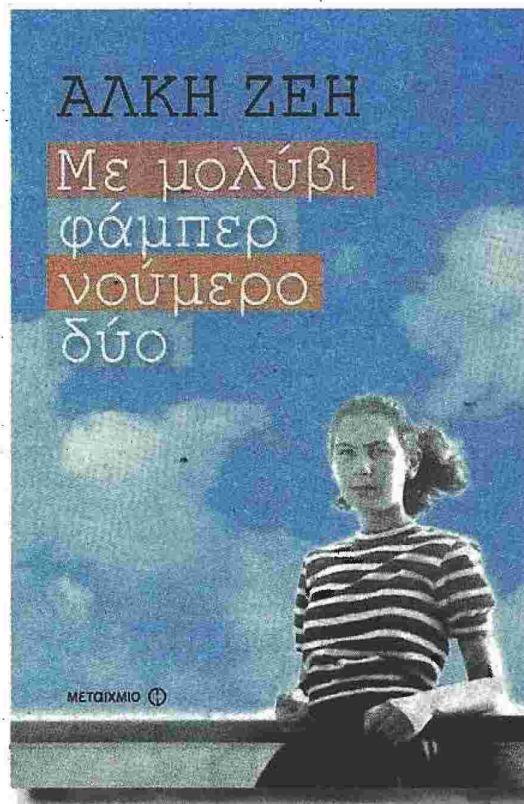
Στα Δεκεμβριανά, που καθόρισαν την εξέλιξη της ζωής της και οδηγήθηκε δέκα χρόνια αργότερα στην Τασκένδη ως πολιτική πρόσφυγας, η Αλκή Ζέη σταματά την αφήγηση των πρώτων είκοσι πέντε χρόνων του βίου της στο καινούργιο της βιβλίο «Με μολύβι φάμπερ νούμερο δύο», το οποίο θα κυκλοφορήσει στις 24 του μηνός από το «Μεταίχμιο».

Η Αλκή Ζέη έχει ζήσει εμπειρίες που αρκούν για να γεμίσουν χιλιάδες σελίδες. Όλα της τα έργα περιέχουν στοιχεία αυτοβιογραφικά, με κορυφαίο τη μεγαλόπνευστη «Αρραβωνιαστικά του Αχιλλέα», βασισμένο στη ζωή της μετά τα Δεκεμβριανά και κυρίως στην περίοδο της Τασκένδης.

Αυτήν τη φορά όμως, μιλώντας σε πρώτο πρόσωπο, κάνει μία συναρπαστική αναδρομή στην εποχή που τη διαμόρφωσε, στα χρόνια της αθωότητας και της ενηλικίωσης, στα πρώτα της διαβάσματα και συγγραφικά βήματα, αλλά και στις λογοτεχνικές παρές της Αθήνας, εκείνες που διαμόρφωσαν τον σύγχρονο πολιτισμό μας. Ζωντανεύει μία εποχή που η νεολαία ποτιζόταν με το όνειρο για ένα καλύτερο αύριο (οι διαψεύσεις ήρθαν μετά), που ο Πόλεμος, η Κατοχή και ο επικείμενος Εμφύλιος τσάκιζαν τις ζωές ή τις διαμόρφωναν αλλιώς.

Στη Σάμο

Η Αλκή, μαζί με την αδελφή της Λενούλα, όπως την αποκαλεί, πέρασε τα πρώτα παιδικά της χρόνια στη Σάμο, τόπο καταγωγής της μητέρας της. Στην Αθήνα μεγάλωσε κάτω από το άγρυπνο βλέμμα του αυστηρού πατέρα, υπαλλήλου τραπέζης και καλλιεργημένου ανθρώπου. Το «μάθημα» του επαναστατημένου ήδη Κώστα Αξελού («να φτιάχνετε ιστορίες με το μυαλό σας και να τις ξεφουρνίζετε στους γονείς σας») αποδείχτηκε σωτήριο για τις δύο αδελφές, που δεν μπορούσαν να ξεμυτίσουν από το σπίτι. Από τό-

«ΜΕ ΜΟΛΥΒΙ ΦΑΜΠΕΡ
ΝΟΥΜΕΡΟ ΔΥΟ»
ΑΛΚΗ ΖΕΗ

■ Αυτοβιογραφία
■ Εκδόσεις «Μεταίχμιο»
■ Σελίδες: 392
■ Τιμή: 16,60 €

τε, όμως, που εμφανίστηκε στην οικογένεια μία Μικρασιάτισσα, η οποία παντρεύτηκε τον όμορφο θείο της, Πλάτωνα, άλλαξαν πολλά, αφού η αριστερή Διδώ Σωτηρίου έσπειρε πολλά «ζιζάνια»...

Στη σελίδα 214, η συγγραφέας αποκαλύπτει τον τίτλο, αναφέροντας ότι ο λατρεμένος θείος Πλάτων, μαθηματικός, της χάρισε πριν από τον Πόλεμο δέκα μολύβια φάμπερ νούμερο δύο. Από τις πρώτες τάξεις του Γυμνασίου ακόμα άρχισε να γράφει, αρχικά για το κύκλοθέατρο. Ένας από τους ήρωές της είναι ο περίφημος Κλούβιος. Μια τέτοια παράσταση είδε έκπληκτη να παρακολουθούν οι Εμπειρικός, Ελύτης, Πλωρίτης, Γκάτσος και Σεβαστικόγλου.

Είναι σπαρακτικές οι σελίδες που αφιερώνει στις σχέσεις που διαμορφώθηκαν στη συνέχεια, τη δική της με τον Σεβαστικόγλου και τις αδελφές της με τον Γκάτσο, αλλά και στην είσοδο των δύο κοριτσιών στην παρέα του «Λουμίδη». Η Λενούλα με τον κατά δέκα χρόνια μεγαλύτερό της Ν. Γκάτσο ήταν ένα πανέμορφο ζευγάρι, που τους καμάρωνε η Αθήνα, γράφει.

Όσο για την ίδια, μπήκε στον κόσμο του κατά δεκαπέντε χρόνια μεγαλύτερού της Σεβαστικόγλου, στον οποίο κατοικούσαν ο Κουν, οι μεταφράσεις Λόρκα κ.ά., η θεωρία του Στανισλάφσκι, η πίστη στο συγγραφικό ταλέντο της αγαπημένης του. Αλλά και η ΕΠΙΟΝ και τα μεγάλα ιδανικά στα οποία γαλουχήθηκε κι εκείνη, με πολλά τιμήματα.

Η Αλκή Ζέη ανακαλεί το μακρινό παρελθόν της και με καθαρό βλέμμα, κρυστάλλινη διαύγεια και πολύ χιούμορ συνθέτει πετράδι πετράδι «το παραμύθι της ζωής» της, με φόντο μεγάλα ιστορικά γεγονότα της σύγχρονης ελληνικής ιστορίας. Το αποτέλεσμα διαβάζεται απνευστί μέχρι το τέλος.

«ΕΤΣΙ ΖΗΣΑΜΕ...»

Χρειάστηκε πολλή αγάπη αλλά και μνήμη, λέει η Αλκή Ζέη, για να γράψει την ιστορία της ζωής της, έστω μέχρι τα φοβερά Δεκεμβριανά. Σε αντίθεση με το μυθιστόρημα, στο αυτοβιογραφικό βιβλίο όπου τα πρόσωπα και τα γεγονότα είναι αληθινά, δεν επιτρέπεται να λαθέψεις. Ευτυχώς, συνεχίζει, που η μνήμη της αδελφής της, της Λενούλας, στην οποία και αφιερώνει το βιβλίο, αφού η ζωή της μπλέκεται άμεσα με τη δική της, είναι αλάνθαστη. Μόλις διάβασε αυτά που έγραψε της είπε: «Ετσι ζήσαμε, έτσι ήταν αυτοί που γνωρίσαμε και αγαπήσαμε». «Τώρα που ξαναθυμήθηκες την ιστορία μας θα 'θελες να είχαμε ζήσει μια άλλη ζωή;» τη ρωτά η Αλκή Ζέη. «Με τίποτα» απάντησε εκείνη. «Με τίποτα» συμπλήρωσε και η συγγραφέας.